

der er ikke Grund til at gøre Ophævelse over den Bestemmelse i Lovforslaget. Det maa være en Selvfølge, at der ikke kan udøves Stemmeret for de egne Aktier, vedkommende Selskab ejer.

Spørgsmaalet om Regnskabsaflæggelsen omhandles i §§ 38—44, som den ærede Ordfører lagde særlig Vægt paa, hvad jeg ogsaa gør. Jeg henleder først Opmærksomheden paa § 39, 3die Stykke, der lyder saaledes: „Fast Ejendom maa højst opføres til Ejendomsskyldværdien.“ Jeg er ikke sikker paa, at denne Bestemmelse er ganske rigtig. Man kunde vel tænke sig, at et Selskab erhvervede en Ejendom, som det vilde bevare uden at bruge den i sin Drift, bevare med Fremtiden for Øje, og for saadanne Tilfælde mener jeg, at man burde anlægge de samme Synspunkter, som ligger til Grund for samme Paragrafs næste Stykke, hvori det hedder, at de Genstande og Ejendomme, som er bestemt til vedvarende Brug, skal opføres til Anskaffelsesprisen. Jeg tror, det bør overvejes, om ikke ogsaa fast Ejendom bør opføres til Anskaffelsesprisen, fordi denne i mange Tilfælde vil afvige væsentligt fra Ejendomsskyldværdien, og man ellers straks ved Erhvervelsen af fast Ejendom meget let kunde komme til at paaføre Selskaber en Afskrivning, som det ikke vilde være rimeligt at paaføre dem.

I samme Paragrafs 6te Stykke findes efter min Mening en af de væsentligste Sætninger i hele dette Lovforslag. Der staar nemlig, at Regnskabet skal vise de paatagne Kautions- og Garantiforpligtelser. Det samme stod i det Lovforslag, Venstres Handelsminister fremsatte. Det forekommer mig ganske afgørende for et Selskabs Regnskab, at der deri gives Oplysninger om dette Forhold, ganske simpelt fordi det af disse afhænger, hvilken Kredit et Pengeinstitut er i Stand til at give Selskabet. Derfor kan jeg tiltræde den Affattelse, Bestemmelsen har, og jeg kan ogsaa tiltræde Affattelsen af det næste Stykke, hvori der siges, at Tantième skal opføres paa særlig Konto med Angivelse af, hvad der tilfalder Bestyrelse, Direktion o. s. v. Jeg tror, det er paa sin Plads, at der findes en særlig Konto i Regnskabet for Tantièmer, af hvilken Aktionærerne kan aflæse, hvor meget der betales af denne Art. Men jeg er ganske vist ikke enig med den ærede Ordfører i hans Anbefaling af det Forslag om Grundlaget for Tantièmeuddeling, der findes i § 49; dette er imidlertid et Spørgsmaal, der henhører under Afsnittet Bestyrelse og Direktion.

§ 40 vedrører Reservefonden og § 41 Afskrivnings- og Udbytteudligningsfonden.

Til begge skal der henlægges 10 pCt. af Aarets Nettofortjeneste, indtil disse Fonds udgør en Tiendedel af Aktiekapitalen. Jeg tilstaar, at det ikke er noget afgørende for mig, om der skal være to Fonds, men det forekommer mig paa den anden Side heller ikke at være nogen særlig stor Opfindelse, at der skal være to, for om man har to eller en Fond, kommer sluttelig ud paa eet. Hvad det drejer sig om, er Konsolideringen af Selskaberne. Det rent principielle deri har jeg ikke noget at indvende imod. Jeg haaber, vi kan komme overens om de Tanker, der er nedlagt i disse Paragraffer.

Men hvad § 43 angaar, maa jeg erklære mig uenig med den ærede socialdemokratiske Ordfører. Denne lagde megen Vægt paa denne Paragraf; han sagde, at han hilste den med særlig Glæde, fordi nystiftede Selskaber som oftest faar Tab i de første Driftsaar, og disse Tab konstateredes meget ofte først senere. Her er nu efter min Mening et nyt Vidnesbyrd om, at man ikke bør behandle denne Lovgivning summarisk. Hvorvidt et Selskab maa betale større eller mindre Udbytte i de første 3 Aar, forekommer mig først og fremmest at maatte afhænge af, hvorvidt Aktiekapitalen er fuldt indbetalt eller ikke. Det er for mig meget mere afgørende end de andre Sikkerhedsforanstaltninger, og naar Aktiekapitalen er fuldt indbetalt, ser jeg ikke nogen Grund til, at man, naar vedkommende Selskab ellers arbejder forsvarligt, skal anlægge en anden Synsvinkel for et saadant Selskabs Udbytteudbetaling i de første 3 Aar end for andre veldrevne Selskabs Udbytteudbetaling. Jeg kunde tænke mig, at man overfor Selskaber, hvis Aktiekapital ikke er fuldt indbetalt, kunde tage Forholdsregler af saadan eller lignende Beskaffenhed, men jeg ønsker i alt Fald for de Selskabs Vedkommende, hvis Aktiekapital er fuldt indbetalt, andre Bestemmelser.

Ogsaa § 49 var den ærede Ordfører særlig glad ved, idet han sagde, at det ikke gik an, at der udbetaltes Tantième af Bruttofortjenesten; Tantième skulde, som der staar i Paragraffen, kun kunne udredes af Nettofortjenesten. Det tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret i. Jeg giver det ærede Medlem Ret, naar Talen er om Tantième til Bestyrelsesmedlemmer; for saadan Tantièmes Vedkommende kan jeg fuldt ud tiltræde den Affattelse, Paragraffen har, og ligeledes den Betragtning, den ærede Ordfører gjorde gældende. Men naar Talen er om Tantième til Direktører i et Selskab, kan jeg ikke tiltræde denne Betragtning, idet det forekommer mig, at det maa være